

Η ερμηνεία του Συμβόλου της Πίστεως (51)
«και ζώην του μέλλοντος αιώνος» - Η ζωή στην αιωνιότητα

Φθάνουμε στο τέλος, αδελφοί μου και του τελευταίου άρθρου του Συμβόλου της Πίστεως, στο οποίο εκφράζουμε την προσδοκία μας στην ανάσταση των νεκρών και στην αιώνια ζωή¹. Πρόκειται για την ζωή που η αφετηρία της προσδιορίζεται αμέσως μετά την Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου. Το μεσοδιάστημα μεταξύ του θανάτου μας και της Δευτέρας Παρουσίας είναι ο χρόνος κατά τον οποίο η ψυχή μας θα προγεύεται την μελλοντική και οριστική κατάστασή της.

Κατά την διδασκαλία της Εκκλησίας μας, η αιώνια ζωή θα έχει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Καταρχάς, θα είναι αυτό που ορίζει η λέξη, ατελεύτητη, καθότι θα είναι απαλλαγμένη από την φθορά και τον θάνατο, που οδηγούν την ανθρώπινη ζωή σε ένα τέλος. Θα είναι, επίσης, αμετάθετη και οριστική, δηλ. στην αιώνια ζωή ουδεμία μεταβολή της καταστάσεως της ψυχής, είτε επί τα βελτίω, είτε επί τα χείρω, θα μπορεί να πραγματοποιηθεί. Θα είναι, τέλος, διπλή και σ' αυτή την ιδιότητα αξίζει να σταθούμε με ιδιαίτερη προσοχή. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος διδάσκει ότι η ανάσταση των νεκρών, μετά την οποία θα ακολουθήσει η αιώνια ζωή, «είναι κοινή για όλους, η δόξα, όμως, δεν θα είναι κοινή. Αλλά άλλοι θ' απολαύσουν τιμή και άλλοι θα καταδικαστούν σε ατιμία. Οι πρώτοι θ' αναστηθούν για την Βασιλεία, ενώ οι άλλοι για την κόλαση»². Αυτό σημαίνει ότι η αιώνια ζωή επιφυλάσσεται για όλους τους ανθρώπους, όλων των εποχών. Δεν θα είναι ίδια, όμως, για όλους. Για εκείνους που βίωσαν την πίστη στον Χριστό, ήταν συνειδητά μέλη της Εκκλησίας, μακριά από ατελέσφορους ζηλωτισμούς και θρησκευτική υποκρισία, για εκείνους που πάλευαν διαρκώς με την αμαρτωλή φύση τους και ζούσαν το γεγονός της μετανοίας, για όλους αυτούς η αιωνιότητα θα είναι Παράδεισος! Για εκείνους, όμως, που έζησαν μια ζωή άρνησης του Θεού και απιστίας, που πολέμησαν την Αγία Του Εκκλησία, που ζούσαν συνειδητά την ζωή της αμαρτίας και κυρίως της αμετανοησίας, η αιώνια ζωή θα είναι κόλαση! Γι' αυτό και ο Κύριος, στην Ευαγγελική περικοπή της Μελλούσης Κρίσεως καταλήγει, με σαφήνεια, στην δικαία κατάταξη των ανθρώπων του Θεού, των δικαίων, *εις ζώην αιώνιον* και των εχθρών του Θεού, των αδίκων, *εις κόλασιν αιώνιον*³

Είναι χαρακτηριστικό, όμως, και θλιβερό συνάμα, το γεγονός ότι πάντοτε υπάρχουν άνθρωποι που αρνούνται την προοπτική της αιωνιότητας, περιορίζοντας, έτσι, τη ζωή τους στα λίγα ή περισσότερα

¹ Ιωάν. 12,25 και 6,57-58 και 11,25 Πράξ. 24,25 Ησ. 9,6

² Ε.Π.Ε., 19,280

³ Ματθ. 25,46

χρόνια αυτής της φθαρτής κατάστασης, τα οποία, ούτως ή άλλως, είναι ελάχιστα μπροστά στο ατελεύτητο του μέλλοντος αιώνος. Ο Ιερός Χρυσόστομος εξηγεί πού οφείλεται αυτή η απιστία: «η απιστία στην αιωνιότητα προέρχεται από την ανήθικη ζωή. Η συνείδηση, τρέμουσα την αντίδοση των αμαρτιών της, στην αιωνιότητα, αναπαύεται στην απιστία»⁴. Η απιστία στην αιωνιότητα δηλ. είναι καρπός της αδυναμίας του ανθρώπου ν' αναμετρηθεί με τον κακό εαυτό του, να παλέψει με τις αμαρτίες του και να τις νικήσει, με τη βοήθεια του Θεού. Αυτή η αδυναμία τον οδηγεί στην απιστία περί της αιώνιας ζωής, για να νιώσει ο ίδιος καλύτερα, γεγονός που του στερεί την δυνατότητα να απολαύσει στην ουσία της και αυτή την πρόσκαιρη και φθαρτή ζωή.

Για να κατανοήσουμε καλύτερα αυτή την αλήθεια, θα παραθέσουμε τον σχετικό διάλογο δύο Μοναχών, που είναι αρκούτως αποκαλυπτικός: «Ρωτά ο υποτακτικός τον Γέροντά του: «Μεταξύ μας Πάτερ, τώρα που η ζωή σου πλησιάζει στο αίσιο τέλος της, είσαι οίγιουρος πως μετά από εδώ σε περιμένει η άλλη;»

Ο γερο-Μάξιμος χάιδεψε για λίγο το κατάλευκο πιγούνι του και αποκρίθηκε: «Ήταν δύο δίδυμα που κουβεντιάζανε μέσα στην κοιλιά της μάνας τους. Ρωτάει το ένα: «Λες να υπάρχει κι άλλη ζωή μετά από εδώ; Μπα, λέει το άλλο και γιατί να υπάρχει; Καλά δεν είμαστε; Τρώμε, πίνουμε, κολυμπάμε μέσα στη ζέστη. Τι άλλο, δηλ. να υπάρχει πιο πέρα απ' αυτό που βλέπουμε; Το πρώτο, ωστόσο, επέμενε. Κι αν υπάρχει ένας κόσμος πιο ευρύχωρος, πιο φωτεινός από αυτόν που τώρα ζούμε; Έχεις φαντασία, είπε πάλι το άλλο. Κάτσε στ' αυγά σου και μη βάζεις με τα νου σου διάφορα. Τότε ήταν που έπιασαν τη μάνα τους οι πόνοι. Το πρώτο κινήθηκε αμέσως προς κάτι που έμοιαζε με σήραγγα. Έλα κι εσύ, λέει στον αδελφό του, που, εν τω μεταξύ, δισταζε. Όχι, λέει εκείνος, άσε με, δε βλέπω τίποτα, δε ξέρω τίποτα κι έκανε να γυρίσει προς τα πίσω.

Ο Πνευματικός σιώπησε. Και μετά, ρωτάει ο υποτακτικός, τι έγινε μετά; Δεν έχω μετά, απάντησε. Τελείωσε η ιστορία. Το πρώτο παιδάκι γεννήθηκε ομαλά, το άλλο δεν τα κατάφερε. Είχε τυλιχθεί ο ομφάλιος λώρος στο λαιμό του. Ξέρεις γιατί; Επειδή δεν πίστευε ότι κάτι καινούργιο τα περίμενε εκεί έξω!»⁵.

Η διδακτική αυτή ιστορία από την ασκητική μας παράδοση, αδελφοί μου, αποκαλύπτει ότι η άρνηση της αιώνιας ζωής οδηγεί τον άνθρωπο στον ουσιαστικό θάνατο, πριν ακόμα πεθάνει βιολογικά, γιατί του στερεί την δυνατότητα να ζήσει αυτή τη ζωή με τέτοιο τρόπο, ώστε να προετοιμαστεί για την αιωνιότητα της Βασιλείας του Θεού, την οποία είθε όλοι να κατακτήσουμε. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

⁴ Ε.Π.Ε. 18,484-486

⁵ Γέρον Μάξιμος ο Αγιορείτης